
GERECENSEERD**KLEINKUNST**

Energie putten uit schimmen

WANNES VAN DE VELDE
AB, BRUSSEL
DINSDAG 24 JANUARI

(tijd) - 'De dagen die mij resten, zij jagen mij de velden in, verder dan den terminus van d' allerlaatste bus.' De acapella waarmee de Antwerpse volkszanger Wannes Van de Velde zijn nieuwe programma inzette, greep de aandacht van het publiek meteen stevig beet. Veel meer nog dan als een persoonlijke terugblik op de voorbije jaren van ziekte en onzekerheid klonk zijn openingslied, 'Hier Is 'Em Terug', als een besef dat 'zijn tijd nog niet voldragen was', zijn rol als zelfverklaarde Don Quichotte van de Lage Landen niet uitgespeeld.

Hij had in de spiegel nog geen

engelen gezien, zong hij, maar zijn voorstelling wemelde van de schimmen die hij - ook al stamden ze vaak uit een vervlogen verleden - liefst een-nieuwe betekenis meegaf. De schimmen kwamen uit herinneringen aan verdwenen dorpen (Doel), cafés (De Grooten Avond, 'met rooi gordijnen'), collega-artiesten (Grignard) of een of andere dijk, waar hij met de wind in de haren ooit in mijmeringen verzonk (Dublin Bay).

Op zijn 68ste moet je van Van de Velde geen grote muzikale metamorfose meer verwachten. Zijn invloeden zijn bekend. Hij noemde de twee Dylans - Bob en Thomas - bij naam. De Internationale en de strijd van het proletariaat zaten in meer dan één tekst. En ook stem en muziek - folk, flamenco, wat jazz - klon-

ken vertrouwd in de oren. En al heeft Van de Velde afscheid moeten nemen van zijn vaste componist Walter Heynen, composities als 'Ketter Onder de Maan' blijven overeind. Met altviolist Stefan Wellens heeft hij trouwens een creatieve wissel op de toekomst in zijn groep. Zijn arrangement van 'La dernière gare du monde' was met zijn onderhuidse dramatiek even prachtig als de statige overwelfing van het Centraal Station dat het lied bezong.

De zanger was bovendien bijzonder goed bij stem. Dat werd vooral duidelijk wanneer hij zijn Antwerpse klanken uitrekte in een melodius, melancholisch refrein, bijvoorbeeld toen hij zong over Louis Paul Boon of het Gentse proletariaat. Dan nam hij ook de violen mee op sleeptouw

en bereikte het optreden een emotionele climax. Zong hij over zijn Oost-Europese of Napolitaanse vrienden, dan weerspiegelden dat zich eveneens onmiddellijk in de begeleiding, die een pak zwieriger werd.

Van de Velde zong over het leven en de dood. Tijdens de voorstelling viel ook op dat de zanger zijn hele leven gezongen heeft over 'de maat van de seizoenen', dat regen, wind en zon voor zijn liedjes zijn als water, asem en energie voor zijn lijf. Een levensnoodzakelijke metafoor om het zwaarmoedige en het lichte te verwoorden, te aanvaarden en te verzoenen.

Tom PEETERS

*De tournee 'In de maat van de seizoenen' loopt nog tot 6 mei.
www.garifuna.be*

De Tijd 26-1-06

advertentie